

hvis det ærede Udvalgs Flertal støtter sig paa denne Plan og tillægger den en saadan Beindning, forekommer det mig, at det havde været Bligt for Flertallet at sørge for, at Planen var bleven optaget i Betænkningen, saa at alle Medlemmer uden Undtagelse kunde gjøre sig bekendte dermed. (Dinesen: Det kunde man ikke, Planen var meddelt i Fortrolighed.) Naar der siges, at det kunde man ikke, fordi Planen var meddelt fortroligt, tillader jeg mig at tro, at det Fortrolige med Hensyn til dette Afstykke er en Misforstaaelse, denne Sag har ikke været fortrolig fra Begyndelsen af, den er først senere bleven det. Jeg skal nu kortelig oplyse Misforstaaelsen mellem det ærede Medlem for Valgfreds 6 og mig. Det ærede Medlem refererer sig til nogle Bemærkninger, som ere skrevne af den nævnte Autoritet, som Indledning til Bemærkninger om Sørløvens Revision i 1872, hvor han i ganske korte Træk gav enkelte Antydninger blot for at vise, hvor stor en Søer man behøvede, og hvorledes denne tænkes anvendt; altsaa kan det ikke siges at være en Forsvarsplan. Naar den ærede Ordfører imidlertid mente, at man kunde støtte sig fuldt og fast til den, saa vilde han ved at gennemløse den med Opmærksomhed kunne se sig selv, at der manglede Noget til dens rigtige Forstaaelse og uden hvilket man ikke kunde have nogen Mening om, hvad der er Forfatterens egentlige Plan, thi der siges udtrykkelig „at Mangt og Meget af, hvad der siges i det Kommissions Betænkningen af 18de Septbr. forrige Aar ledsagende Separatvotum, endnu staaer ved Magt.“ Det forudsættes altsaa som en Nødvendighed, at man kjendte dette Separatvotum; kjender man det ikke, saa kjender man heller ikke vedkommende Autoritets Plan, men saa har man heller ikke Lov til at tage den til Indtægt for den Plan, som Flertallet har fremsat. Hvad angaar selve dette Afstykke, som det ærede Medlem paaberber sig, saa er jeg fuldkommen overbevist om, at det ærede Medlem har havt Troen paa, at det var en fuldstændig Forsvarsplan; men dette var i ingen Henseende Tilfældet, og det er saa langt fra at være denne Autoritets Anskuelse, som det vel er muligt. Dette vil bedst ses, naar jeg drager en lille Parallel imellem vedkommende Autoritets Anskuelse og Flertallets Forslag. Udvalgets Flertal siger, at det var Autoritetens Grundtanke, som det har modificeret den. Men, hvad var Hovedtanke hos denne Autoritet; det var den, at vor strategisk politiske Hovedpunkt ligger ved Lillebelt; det skal man i militær Henseende først og fremmest sikke, og dernæst skal man sikke Forbindelsen over Storebelt ved at anlægge de 4 bekendte Forter mellem Korsør og Nyborg. I sidste Række stiller den samme Autoritet Kjøbenhavns Befæstning, hvad det ærede Medlem kunde vide, thi der staaer i Betænkningen: „Jeg deler fuldstændig Ansiet om en Befæstning af Hovedstaden.“ Men lad os nu see,

hvorledes Udvalgets Flertal har benyttet det Afstykke, der stod til dets Raadighed, og hvad det er, som det har modificeret. Spørgsmaalet om Lillebelts Befæstningen træder vel ikke tydelig frem deri, men en Antydning er der dog. Har man da antaget Befæstningen ved Lillebelt? Nei, man har forkastet den; man har modificeret den ved at foreslaae et Fort i Sylland, som man ikke veed, hvor man vil lægge, men man har antydnet Helgenes. Det andet Punkt er Forlangendet om at sikke Kommunikationen over Storebelt. Har Flertallet sikket den? Den ærede Ordfører vil kunne se, vi tro, at vi have gjort Noget ved at foreslaae Anlægget af en Flaadestation ved Aggersøund i Forbindelse med Forterne ved Korsør og Nyborg. Jeg siger, tilbeels har det ærede Medlem Ret; ikke destomindre fordrer Autoriteten selv de 4 Forter, men tillige Aggersøund, hvilket iøvrigt ikke kan sees af det Afstykke, Udvalget har havt, det staaer kun i den Plan, hvortil jeg tidligere har henholdt mig. Jeg har allerede nævnt, at Flertallet har ladet Kjøbenhavns Befæstning falde, men at vedkommende Autoritet ønsker denne. Det er den Maade, hvorpaa Udvalgets Flertal har troet at kunne tiltræde den omtalte Autoritets Anskuelse. Jeg tilstaaer, at det har modificeret den saameget, at der i Grunden ikke bliver Andet tilbage deraf end Hovedtanken, for saa vidt den er udtrykt deri, at vi skulle forsvare Sjælland, det er det Væsentlige. Dette er rigtigt; men det ærede Medlem maa indrømme, at man forsaavidt ikke behøvede med Hensyn til denne Tanke at støtte sig paa en Autoritet alene, det er en fælles Tanke for alle Autoriteter. Altsaa, hvis det er det Æneste, man har taget ud af selve Planen, saa er det for lidt at beraabe sig derpaa.

Da jeg igjen har faaet Ordet i denne Sag, skal jeg tillade mig at imødegaa enkelte Uttringer, som ere blevene henvendte til mig. Man har da først og fremmest sagt, at jeg ikke havde Ret i, at ingen Landgang var mislykket. Paa denne Maade har jeg aldrig sagt det og aldrig villet sige det; men forsaavidt jeg har sagt, at Historien vidner imod Landgang, har jeg dermed ment, at Landgange i Reglen lykkes; der er Undtagelser, men i Reglen lykkes de, det kan bevises af Historien. Derimod vil jeg indrømme, at Landgange kræve en meget omhyggelig Forberedelse, men det hører jo nu til dags til ethvert Krigsforetagende, og skulde man lade sig afkræffe af, at disse Forberedelser ere forbundne med Fare, saa skulde man overhovedet aldrig indlade sig paa Krig. Men netop fordi man ikke har nogen Garanti for, at en Landgang kan aflaaes, derfor er det nødvendigt at skabe en Hindring, hvis Landgangen lykkes, og naar jeg med dette for Die har talt om Anlæg af Befæstninger, saa har jeg ikke dermed sagt, hvad det ærede Medlem for Weile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) vilde lægge mig i Munden, at der gives uindtagelige Fæstninger. Jeg